

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Quæst. V. De Conditione Appetitûs sensitivi & corporis Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

75.
Sanguis
Christi quo
sensu dica-
tur effusus
pro multis.

Dices I. Christus *Matth. 26.* De sanguine suo dixit: *Qui pro vobis & pro multis effundetur.* Resp. effundetur pro multis efficaciter, sed pro omnibus quantum ad sufficientiam. Vel potius pro multis ibi idem est, quod pro omnibus, seu pro tota multitudine, idque phrasi Scripturae usitata.

Dices II. Christus *Joan. 10.* dicit se animam suam ponere pro ovibus suis, id est prædestinatis. Et *ad Ephes. 5.* Christus dicitur se tradidisse pro Ecclesia. Resp. ibi non excludi ceteros, alibi in Scriptura comprehenduntur; quos omnes Christus desiderat fieri oves gregis sui & membra Ecclesiae. Deinde multi sunt reprobi in Ecclesia, pro qua Christus semetipsum tradidit. Denique pro ovibus electis mortuus est specialius, scilicet cum effectu salutis.

76.
Explicatur
dictum
Christi: non
pro mundo
rogo &c.

Dices III. *Joan. 17.* Christus ait: *Non pro mundo rogo, sed pro his quos dedisti mihi.* Ubi videntur excludi reprobi. Resp. Christum ibi orare expressè pro solis discipulis seu Apostolis: etsi orationem postea extendat ad credituros per verbum eorum. Quamvis autem ibi tantum orasset pro his, alibi tamen oravit etiam pro ceteris. Oratio namque non semper pro omnibus, ut mors suscipi debuit. Deinde intelligi potest, quòd Christus oraverit efficaciter pro solis electis, etsi etiam pro reprobis precatus fuerit quoad sufficientiam.

77.
Generales
locutiones
Scripturae
de morte
Christi quo
sensu applicentur ab
Augustino
prædestina-
ti.

Dices IV. *August. 22.* De civit. cap. 24. illud Apostoli *ad Rom. 8.* Pro nobis omnibus tradidit illum, intelligit de prædestinatis. Et *epist. 48. post med.* ait: *Christus propitiator est peccatorum nostrorum, non tantum nostrorum sed totius mundi, propter triticum, quod est per totum mundum.* Et *epist. 102.* ait: *Non perit unus ex illis, pro quibus mortuus est Christus.* Resp. *Augustinus* non velle, quòd Apostolus Paulus vel Joannes excludat reprobos à redemptione facta per Christum, quos Scriptura, ipsæque *Augustinus* tam patenter comprehendit, adeoque non negat redemptionem horum quoad sufficientiam; sed singulariter commendat specialem, tum Dei voluntatem circa electos, tum redemptionem Christi circa eosdem, scilicet cum effectu salutis. Propter quod *Prosper* Resp. ad 1. *object. Vincent.* benè dixit: *Cum rectè omnes dicantur redempti (activè scilicet, quantum est ex parte Christi) & tamen non omnes à captivitate sint erui (passivè scilicet, defectu hominum) redemptionis proprietates haud dubiè pones illos est, de quibus Princeps mundi missus est foras. Pencilum quippe immortalitatis, quod consecutum est de infirmitate nostra & virtute divina, habet quidem in se ut omnibus profit; sed si non bibitur, non medetur. Idem sent. 9. super 9. cap. Gallorum ait: Cum Sanguis Domini nostri Jesu Christi pretium totius mundi sit (intellige verè, adeoque ex parte Christi illum offerentis) quo pretio extranei sunt, qui aut delectati captivitate redimi noluerunt, aut post redemptionem ad eandem sunt*

Pones quos
juxta S.
Prosperum
est redemp-
tionis pro-
prietates.

servitutem reversi. Vide eundem Resp. ad 9. cap. Gallorum.

Similiter quod ex *Epist. 102.* allegatur, intelligi debet de morte quòdam specialem efficaciam; vel certè de adultis hoc sensu, quod nemo ex iis pereat sine sua culpa ob incapacitatem seu impotentiam. Alioquin quòd pereat aliquando pro quo Christus mortuus est, patet non solum ex Apostolo 1. *ad Cor. 8.* sed etiam ex variis testimoniis *Augustini* præallegatis, & aliis quæ allegat *Dechamps* l. 3. d. 7. cap. 4. Certè perit *Arius* Hæresiarcha; quem tamen in persona Christi alloquens *Orat. De quinque hæresibus* cap. 6. ait: *Sanguinem meum sudi, animam meam posui, ut mihi conjungerem te & tu divideris me?*

Neque id derogat omnipotentia Dei, aut virtuti orationis Christi, qui *Joan. 11.* ait: *Ego sciebam, quia semper me audis.* Nam voluntas Dei circa salutem reproborum tantum est antecedens, eique se subdit voluntas Christi, efficaciter quantum est de se supplicantis & redimentis, unde etiam in reprobos profluunt sufficientia salutis media, sic ut pœnes illos sit, redimi cum effectu. Unde *Augustinus* lib. 2. De Symbolo cap. 8. ait: *Resistat unusquisque cum vivit, ut vivat; currat, ut ejus pretioso sanguine redimatur; ne cum non fuerit, impendat in numero redemptorum, in numero maneat perditorum.* Et *Serm. 31.* inter novos editos à *Sixmundo* (quem citat *Beda* in cap. 5. *Epist. 2.* ad *Cor.* teste *Dechamps* lib. 3. contra *Jansen.* d. 7. c. 5. n. 4.) inter alia ait: *Redemit te à secunda morte sanguis Domini tui. Si vis, datus est pro te. Si nolueris, non est datus pro te &c. Sanguis Christi volenti est salus, nolenti supplicium.*

QUESTIO V.

De conditione appetitus sensitivi, & Corporis Christi.

QUEMADMODUM Christus, quia verus homo, habuit intellectum & voluntatem humanam, earumque proprias operationes: sic quoque præditus fuit phantasia & appetitu sensitivo, eorumque operationibus. Et quidem phantasia Christi habuit suas operationes ex sensibus oriundas, atque inde potuit intellectus habere consequentes actus; etsi alioquin etiam sine ministerio sensuum posset intellectua-liter operari. Quare sicut Beatorum, sic & Christi phantasia cognovit phantasticè suo modo Deum, & appetitus sensitivus appetiit; indeque gaudium sensitivum habuit: prout etiam nunc intellectu nostro versante circa Deum, phantasia format suas imagines, & voluntate amante etiam appetitus sensitivus versatur circa objectum phantasticum, sicque cor & caro exultant in Deum vivum.

Finis

Qu. V. De conditione appetitus sensitivi & Corporis Christi. 47

81. *Similiter & appetitus sensitivus operationes & passiones innoxias habuit. Signanter dolorem sensibilem.*

Fuit porro in appetitu sensitivo Christi varietas omnium actuum & passionum innoxiarum: fuit enim Christus juxta Apostolum *ad Heb. 2. & 4.* per omnia assimilatus fratribus, absque tamen peccato aut indecentia; qualem important fomes peccati, difficultas boni operis, ignorantia &c.

De vero & sensibili dolore est de fide ex *Isaie 53. Verè dolores nostros ipse portavit.* Et ex Conciliis ac Patribus tradentibus veram corporis Christi passibilitatem ac passionem, quæ non est sine vero dolore. Pœnalitas insuper hujus passionis nullam involvebat culpam, maximeque deserviebat ad satisfaciendum pro peccatis nostris.

82. *Quem juxta varios in Christo non admittit S. Hilarius. Qui tamen benignè explicatur.*

Oppositum quidem videtur sensibile Hilarius *l. 10. de Trin. & alibi; ut Vasquez d. 59. cap. 1.* admittit cum multis, quos citat. Nihilominus *D. Bonav. d. 16. in Expos. textus dub. 1. & a. l. 9. r. ad 1. D. Thomas & alii passim Hilarium excusant, & ex variis ipsius locis seu verbis benignè interpretantur, quòd scilicet voluerit in Christo non fuisse causam doloris seu dolorem provenientem ex peccato: vel contra Arium quòd totus Christus secundum se non sit passus, seu quòd Verbum ex dolore corporis dolorem non senserit; uti sentit anima: vel quòd non voluerit negare sensum & experimentum passionis, sed vim & dominium, quia videlicet voluntas etiam creata Christi passionibus non succubuit, nec dolores ex impotentia aut naturali & inevitabili necessitate pertulit, neque instar nostrum ex passionum necessitate aut vehementia fuit perturbatus, sed levatâ superioris portiois plenariâ tranquillitate vim pœnarum in se deservientium sine ordinario pœnarum sensu seu effectu, qui in aliis cernitur, & sine ullo dignitatis dispendio voluntariè admittit. Maxime autem Hilarius sic est excusandus; cum de illo Hieronymus ad *Latam* scribat: *Libros Hilarii inoffenso decurrat pede.* Sunt etiam, qui dicunt Hilarium dicta sua retractasse. *Vnde* (inquit *D. Bonav. sup. ad 1.*) *audivi Parisiensem Episcopum Guilielmum referre se librum illius retractationis vidisse & perlegisse.**

83. *Fuit in Christo sensibile amor & delectatio. Item timor.*

De amore, desiderio, delectatione sensibili circa objecta sensibilia v. g. præsentiam suæ matris, dilecti discipuli Joannis &c. patet: quia illa naturaliter consequuntur appetitum sensitivum, nec aliquid in Christo obsistebat.

De timore sensibili patet: quia sensibilibus refugit mala absentia & imminentia, v. g. mortem &c. quantumvis certo futura: incertitudo enim etiam nobis frequenter occurrit, non est tamen necessaria.

Admiratio quoad sensum in eo fuit, quodam non.

Admiratio illa quæ oritur ex eo, quòd viso effectu non sciatur causa, cujus proinde sciendæ desiderium excitatur, non fuit in Christo; ut patet. Fuit nihilominus in ipso sensibilis admiratio orta ex apprehensione rei magnæ & experientia in-

solitæ; quæ si bona sit, generat affectum & complacentiam laudis; si inconveniens, displicentiam & desiderium vituperandi, seu genus quoddam timoris, quod à quibusdam vocatur stupor. Hoc modo Jesus miratus est fidem Centurionis *Matth. 8.* Et propter incredulitatem Judæorum *Marci 6.*

De sensibili ira patet ex *Marci 3. Circumspiciens eos cum ira.* Et alibi. Ratio est: quia Christus potuit juxta rectam rationem appetere vindictam injuriæ Patri aut sibi illatæ; hoc autem est irasci.

Quamvis autem præfatæ passiones sensibiles verè in Christo fuerint, Nonnulli tamen malunt eas vocare propassiones; eò quòd nec rationem prævenirent, nec ad malum inclinarent.

Unde sciendum I. est appetitum sensitivum in Christo numquam prævenisse rationem, uti solet in nobis; ut velut certum tradunt omnes Theologi cum Patribus, signanter *Leone Papa Episcopi. 11.* dicente: *Nihil carnis suæ habebat adversum, nec discordia prævenire desideriorum gignebat compugnantiam voluntatum. Sensus corporei vigeant sine lege peccati, & veritas affectionum sub moderamine Deitatis & mentis.* Ratio est: quòd hoc sit defectus naturæ humanæ ortus ex peccato originali (quo Christus vi suæ conceptionis caruit) & perfectionem Christi dedecens. Deinde hunc defectum excludebat perfecta omnium rerum Christo occurrentium & circumstantiarum consideratio. Et quidem frequentius actu positivo voluntatis excitavit in se actus appetitus sensitivi, juxta illud *Joan. 11. Turbavit seipsum &c.* Non constat tamen, an aliquando simpliciter tantum præviderit, ac permiserit.

Sciendum II. In appetitu sensitivo Christi non fuisse fomitem peccati, uti certum est apud omnes: quia fomes est ex peccato, & ad peccatum inclinatur: nihilque est aliud in actu primo, quam appetitus sensitivus, ut jam rationis imperio solutus est, & proxime dispositus ad motum inordinatum seu contra rationem: in actu secundo est ipse motus per se inordinatus, alliciens voluntatem ad aliquid contra rationem. Sed nihil horum fuit in Christo: tum quia erat beatus: tum quia vi conceptionis carebat originali peccato, quod est radix fomitis; tum quia dedecus erat dignitatem Christi, nec conveniebat ad finem redemptionis.

Nec obstat, quòd appetitus sensitivus Christi naturaliter refugerit mortem, quæ tamen erat Christo præcepta: nam fugere mortem est per se bonum; adeoque appetitus in fugam mortis inclinans non est fomes peccati. Deinde ipsa sensibilis fuga mortis non erat Christo prohibita, sed Deo placens & utilis ad ostendendam veritatem naturæ passibilis, dummodo non eò

Sensibilis in eo ira ostenditur.

Passiones in Christo cur propassiones à Nonnullis vocentur.

84. *Appetitus sensitivus qualiter in Christo numquam præveniret rationem.*

85. *Nec fuit in eo fomes peccati.*

Quem non arguit naturalis fuga mortis, quæ fuit in Christo.

eò usque pertingeret (prout in Christo non pervenit) ut voluntatem ad oppositum divino præcepto efficaciter volendum inclinaret.

86. Fuit autem fomes peccati in Christo sublatus, seu potius impeditus per specialem Dei providentiam, quæ vel objecta illicita removebat, vel appetitui ne inordinatè excitaretur concursus denegabat. Ad quod etiam plurimum conducebant virtutes morales Christo infusæ, & actualis consideratio objectorum illicitorum cum subsequenti voluntatis imperio, quo motionem appetitûs sensitivi in talia objecta impediēbat. An autem de absoluta potentia fomes peccati inesse Christo potuisset, controversum est. Et videtur quod sic, etiam posito quòd implicet absolute peccatum inesse: quia fomes potuisset relinquere ad certamen, & omne etiam veniale peccatum impediri. Ita plures, etiam Recentiores.

87. Quod ad conditionem Corporis Christi atinet, illud in primis fuit omnino integram & perfectum, bene dispositum, optimi temperamenti, & perfectæ pulchritudinis, qualem in humano ac viri corpore esse oportet. Quod addo: nam pulchritudo muliebris non decuisset Christum jam virum, & præsertim Evangelii ac poenitentiae præconem. Immo si fortè corpus delicatè enutritum pulchritudinem minùs decentem diffudisset, per labores tamen & afflictiones Christus redegit eam ad statum viro convenientem. Est communis, nisi quòd unicus *Medina* (ut refertur) ausus sit contradicere corporis pulchritudini: cujus tamen testes sunt *Augustinus* & alii Patres, qui eò applicant illud *Psalmi 44. Speciosus formâ præ filiis hominum.* Et *Hieronymus in Epistola seu Explanacione Psalmi 44. ad Principiam Virginem. Univerſis* (inquit) *pulchrior est Virgo de Virgine, qui non ex voluntate viri, sed ex Deo natus est &c.* Ratio Conclusionis est, quòd talis perfectio decebat Spiritum sanctum qui corpus formavit, Verbum quod illud inhabitavit, perfectissimam animam quæ informavit; oppositis defectibus v. g. gibbositate &c. ad finem redemptionis minimè conducentibus.

88. Secundò Corpus Christi ante resurrectionem secundum fidem fuit verè passibile & mortale: Christus enim elurivit, sitiavit, vulneratus est & mortuus secundum Scripturam & Concilia, idemque conveniebat ad finem redemptionis. Erat etiam corpus ipsius causis applicatis passibile naturaliter, uti nostrum: quamquam Nonnulli passiones Christi vocent voluntarias, eò quòd eas voluntariè assumpsit, aut in illis sibi complacuerit, potens impedire causas naturales. Habuit etiam ante resurrectionem gravitatem & crassitiam ut certum est: tum quia assumpsit omnia

quæ in natura plantavit: tum quia sine gravitate non fit fatigatio; cum tamen juxta Scripturam fatigatus fuerit Jesus. Unde quod ambulaverit supra mare, est miraculo tribuendum.

An autem Christus secundum corpus aliquos morbos assumpsit, disputatur. Communis tamen opinio est negativa, quam tradit *D. Thomas q. 14. a. 4. & D. Bonav. d. 15. art. 1. qu. 2. in corp.* Neque Scriptura aut Patres, dum Christi pœnas recentent, ullius ægritudinis seu morbi meminerunt. Ratio est: quia morbi oriuntur, vel ex inordinato victu, vel ex imperfecta corporis formatione; quæ procul erant à Christo: vel ex causa externa, puta ex inclementia aëris; cui quoque potens erat resistere per corpus adeò bene complexionatum: & dato casu, quo potentior fuisset vis externa morbi causativa, poterat illam prudenter declinare.

Nec obstat, quòd Christus, nisi violenta morte præventus, senio naturaliter obiisset. Nam id fieri potuisset sine morbo propriè dicto, sive distincto à defectu caloris naturalis & humidi radicalis, in corpore saltem tam puro tamque convenienter naturæ gubernato; vel certè, gratis admittà multorum medicorum sententiâ, quòd mors naturaliter non accidat sine aliqua febris aut putrefactione atque etiam intellectâ de corpore tam singulari, dici posset tali casu (qui non fuit) Christum in summo senio levi morbo corripiendum fuisse.

Non obstat etiam, quòd ex nimio æstu aut frigore fuerit interdum in Christo aliqua qualitas tam intemperies, aut ex vehementia tormentorum in corpore Patientis quædam alteratio. Nam ea solùm intemperies vocatur morbus, quæ ex humore imperfecto vel putredine aut alia ratione velut habitualiter radicatur.

Itaque Christus non assumpsit omnes defectus, etiam non peccaminosos, neque gratiæ aut scientiæ Christi, aut fini incarnationis repugnantes, sed Communes solum, quos *D. Bonav. sup.* vocat naturales, quia respiciunt totam naturam humanam universitaliter, sicut fames, sitis & similes; uti venerat naturam humanam redimere communiter sine personarum distinctione. Secus est de defectibus personalibus, qui ex specialibus causis procedentes respiciunt personas speciales; sicut diversæ ægritudinum species, uti dictum est.

Insuper contra quosdam antiquiores Hæreticos fide certissimum est Christum post resurrectionem retinuisse corpus verum & sepultus, idem & resurrexit & ascendit super omnes cælos, indeque venturus est judicare, secundum Scripturas & Symbola Ecclesiæ. Quare etiam post resurrectionem monstravit se esse præditum corpore vero

86.
Per quid fuerit fomes præpeditus.

An fomes de absoluta potentia inesse potuisset.

87.
Christus habuit corpus optimè temperatum ac perfectæ pulchritudinis.

88.
Ante resurrectionem verè passibile ac mortale.

Præditum gravitate.

Qu. V. De conditione appetitus sensitivi & Corporis Christi. 49

& palpabili, sequē eum. esse dixit *Luca 24. Videte manus meas & pedes, quia ego ipse sum: palpate & videte: quia spiritus carnis & ossa non habet, sicut nec videtis habere.* Hinc merito *Damasus Papa cum Concilio Romano in Professione fidei: Si quis non dixerit, quod in carne, quam assumpsit, sedet ad dexteram Patris &c. anathema sit.*

Nec obstat illud *2. ad Cor. 5. & si cognovimus secundum carnem Christum, sed nunc iam non novimus.* Nam id explicat *Adrianus Papa in Epist. ad Episc. Hispania,* quæ refertur inter acta Concilii Francofordiensis: *Est novimus eum mortalem, passibilem, vulnere deditum, sed iam in gloria Patris scimus eum ab omni humana conditionis debito alienum.* Alii putant Paulum loqui de se adhuc incredulo, q. d. etsi aliquando more Judæorum de Christo seu Messia carnaliter judicaverimus, v. g. quod esset futurus rex temporalis; jam tamen non ita novimus vel existimamus. Alii denique explicant Paulum de notitia seu æstimatione carnalis generationis Christi, quæerat Judæus, adeoque contribulis Pauli & Judæorum, q. d. jam illis terrenis affectibus mortui sumus, & Christum tantum novimus ut hominem divinum, Auctorem gratiæ &c.

Denique Corpus Christi etiam nunc est loco circumscriptum; ut in variis Conciliis est definitum contra *Vbiquistas* existimantes illud esse ubicumque est Deitas, etsi in cælo tantum appareat visibile: Ad idem probandum variæ adducuntur Scripturæ in *VII. Synodo Act. 6. Patet factus Joan. 16. Relinquo mundum, & vado ad Patrem. Marci 16. Surrexit, non est hic.* Plurimæ Patrum Auctoritates videri possunt apud alios. Nec mirum videri debet, quod Verbum alicubi sit, ubi non est humanitas: Verbo unita; cum de facto anima sit in pede, ubi tamen non est caput animæ unitum: Denique ex nullo capite ubiquitas ista naturali corporis conditioni repugnans probari potest; adeoque non est asserenda.

QUESTIO VI.

An Christus sit Sacerdos & Rex?

Dico I. Christus est verus & propriè dictus sacerdos. Est de fide ex Scriptura *Psal. 109. Tu es sacerdos in æternum secundum Ordinem Melchisedech.* Idem declarat *Apostolus ad Hebr. 6. 5. & seqq. Patet etiam ex Concilio Ephesino can. 10. Trid. sess. 22. c. 1. & 2.*

Denique idem probatur ex definitione Sacerdotis traditâ ab Apostolo supra: *Omnis Pontifex ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur in iis, quæ sunt ad Deum, ut offerat dona & sacrificia pro peccatis.* Quæ definitio optime convenit Christo, qui verum & propriè dictum sacrificium pro peccatis no-

Henricus Sum. Theol. Pars IV.

stris non solum in ultima cæna, sed etiam in ara crucis obtulit juxta *Trid. sup. cap. 1.*

Ex quo tamen non sequitur alios Martyres similiter esse sacerdotes: quia mors non est in ipsorum, uti Christi, potestate, qui poterat impiorum manus effugere, & plagis etiam lethalibus admissis mortem impedire: mactatio autem hostiæ debet subesse potestati sacerdotis. Deinde debet ipsa ex officio liberè assumi ad supremum Dei cultum & domini protestationem: ceteri autem Martyres non sunt, uti Christus, a Deo constituti ad hoc per mortem suam protestandum, nec tali ratione mortem in se admiserunt, sed ut confiterentur fidem aut aliquam virtutem.

Nec obstat, quod Christus semetipsum physice non occiderit: non enim debet sacerdos physice per semetipsum hostiam immolare: quidni enim in lege naturæ potuisset sacerdos sacrificare, etsi per ministrum v. g. bovem mactasset? Sic itaque Christus usus est ministerio impiorum, non quibus mandavit, sed quorum sacrilegas manus voluntariè in se admisit ex intentione se immolandi Deo pro peccatis nostris in recognitionem supremæ Dei majestatis.

Dico II. Ratio Sacerdotii convenit Christo quæ homini, juxta certam Doctorum Sententiam contra Hæreticos. Idque indicat *Apostolus supra.* Idem apertè docent *Patres. Ambrosius l. 3. de fide c. 5. dicens: Idem ergo sacerdos, idem & hostia & sacerdotium: tamen & sacrificium humana conditionis officium est. Augustinus l. 1. de consensu Evang. c. 3. Secundum hominem Christus & Rex & Sacerdos effectus est.* Et alii. Ratio est: quia Christus quatenus Deus non habet superiorem: quod tamen ratio sacerdotii & sacrificii includit; cum sacrificium ipsum offeratur in signum submissionis & recognitionis, quæ alterum tamquam supremum Dominum offerens veneratur. Deinde Christus quatenus Sacerdos interpellat pro nobis & nobis meruit; quod non potest ei convenire quatenus Deo.

Dices juxta *Cyrium Ierosol. Cath. 10. Christus est summus Sacerdos, immutabile habens sacerdotium, quod neque à tempore cepit, neque successorem alium habebit sacerdotii &c. Neque sacrificio oleo unctus, sed ante seculum à Patre. Resp. Sacerdotium Christi non cepisse tempore, quatenus Filius Dei ab æterno est præordinatus, ut in natura assumenda sit Sacerdos, Patre Filio suo ab æterno genito dicente: *Tu es Sacerdos in æternum.* Aliàs manifestè falsum est, Filium Dei ante Incarnationem fuisse Sacerdotem potius quam Spiritus sanctus fuerit Sacerdos. Non habebit etiam successorem, quia Christus usque in finem mundi manet Sacerdos & principalis offerens per nos tamquam per vicarios, non tamquam per successores. Ne-*

E que

93. Cur similiter reliqui Martyres non sint sacerdotes.

Sacrificio cruento non obstat, quod Christus physice se non occiderit.

94. Sacerdotium convenit Christo quæ homini.

Explicatur testimonium Cyriilli Ierosolymitani in speciem oppositum.

90. Christo assumptum corpus non est ubique, sed loco circumscriptum.

91. Christus secundum corpus non est ubique, sed loco circumscriptus.

92. Christus est sacerdos propriè dictus.

90. Possit esse questionem utrum corpus Christi sit ubique.